

Paul Auster

Mátrix és álom

Hallhatatlan dolgok, csorbítják
éjszakák őket egyre:
zihálás, föld alatt
teleken át: tetten érik a szavak
álom ringását, odvát,
hiába rejtem, kikutatják.

Megestél.
Félelem és emlék közt,
csuszamos lépteid
hangja elpirul
a gyermekkor porában.

Vágy és kóma és háncs —
repkényeiből széthordott
tudásnak: érintetlen üzenet,
testem zárványában.

A fehér vászon
zsinóron lóg. Fehér ürom,
amit morzsol a szél.

Menta illata
a romok felől.

Kórus

Kovakökcoccanás,
álomzilipen átügetve veled
a lóherétől zsbogó
harctéren:

e szelete
a földnek, mely ostromol
bennünket újra meg újra, sikolyok
hasította, ötkeresztes előjegyzés,
pálcát tör nyílt szíved felett,
millió roppanás, legvégső,
eretnek szavadban.

Lassan
merítsd ujjad a sebben,
melyből hangom
illan el.

Hiszekegy

A végtelen

apróságok. Először csupán sóhajtozni
fényében végtelen

apróságoknak,
melyek körbevesznek. Egyszerre minden
meglett,

megkísért ében tekintet,
mely felismerni kecséget:
vagyunk semmi többek, csak amik
magunknál semmisebbé tesznek minket.
Hallgatni kell. Beszélni:
életünk

múlik rajta.

A sorok között

Kövekkel szegélyezettek a távolság
útjai. És tenyeredbe mélyen metszve
a sáv.

Az otthon akkorra nem otthon már,
csak délibáb
boldog és átkozott között.
És bárki varrja is magát
bátyja bőrébe, tudni fogja,
mi keserv az,
megélni a hetedik évet,
a hetedik évek
hetedik évén túl.

És megosztja gyermekeit.

És az éjben birkózik
egy angyallal.

(Csobánka Zsuzsa fordításai)

Sopotnik Zoltán

Futó föld

Nem ért a földhöz. Ősei üveget
fújtak inkább. Idegen történetek
növesztettek füvet itt. Mégis magáénak
érzi néha. Mindet. A hely szelleme elől
futna is meg nem is. A hely szelleme
olyan szárnyas emberféle, bőr alól
kikandikáló szívvel. Taktikája nincs
rá, hogy ne kelljen tőle félni. Taktikája
soha nem volt semmire. Az, hogy
melyikük erősebb, el még nem
döntetett. Most, hogy félni kezd, hatalmas
üveggolyót képzelt maga köré. Mint
mikor leengedik a kemencéből az
üveget, olyat. És foltokban forrosodik
a föld a léptei alatt. Ő lesz a kályha.
Isten pedig rak a tűzre.

Futó szív

Néhány éves szívnagyobbodását mozgással
próbálja lefaragni. Nagy szíve elől menekül,
tenyéryi kétségbeesés az arcán. Mozdulatait
egy távkapcsolóval irányítja a tó aljáról a
második bukott angyal. A környékbeliek
felöltött léleknek nevezik, ő nem hisz benne,
tehát nem hívja sehogy. Nincs kibékülve a nagy
szívével, most ez a fontos. Meg a lelkével sem,
de annyira, hogy jégeső esne, ha komolyan
gondolkodna ezen tovább. A múltkor vett a
hentesnél fél kiló májat, mintha az vergődne
ott, bal oldalon, akár egy hülye madár. Ő meg persze
lelassul. A lelkét is lehúzza. Mérlegre kéne tenni.
Megelőzni az angyalt. Ki akarja tépni.

Futó pasztell

A hibákat retusálni egy kis pasztellel,
amelyeket nem az ördög színezi, azokat.
Amit lehet, lenyúlni előle, lenyomni
a torkán, kotródjon el. Az emberi természet
tele van pasztellel, meg satírozási hajlammal,
meg lehet szépíteni végre egy görcsös testvéri
ölelést, amit kutyafuttában látott az arra
érzékeny akárki. Lehet végre kenni abból a
vigasz-rózsaszínből a mérnök úr arcára, aki legjobb
öltönyében ült ki a padra tüdőrákját dolgozni fel.
A hibák persze ettől még hibák maradnak,
csak súlyukból vesztenek, ha rajtuk egy kis
pasztell.